

Դանիելի գիրքը — Թիվ իննսունամեկ

Բացահայտելով մարգարեական գետը . ճանապարհորդություն Դանիելի տեսիլքների շարժումների միջև եղած կապերի միջով

Jeff Pippenger

2024-02-24

Այն գիտությունը, որ բացվեց առաջին հրեշտակի շարժման մեջ, ներկայացված է Դանիելի գրքի Ուլայի գետի տեսիլքով: Այդ տեսիլքը ներկայացնում է Դանիելի յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխները, իսկ այն գիտությունը, որ բացվեց երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ, ներկայացված է Հիդդեկել գետի տեսիլքով, որը ներկայացնում է տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ գլուխները: Այս երկու շարժումների միջև եղած կապերը առատ են: Այս երկու շարժումները միմյանց հետ կապված են 1863 թվականի ապստամբությունից մինչև վախճանի ժամանակը՝ 1989 թվականը, ընկած հարյուր քսանվեց տարիներով:

Վախճանի երկու ժամանակներն էլ, յուրաքանչյուր շարժման մեջ, նշանավորվում են Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներով»: Հեթանոսությունն ու ապա պապականությունն էին ոստակոխ արել սրբաբանն ու զորքը մինչև վախճանի ժամանակը՝ 1798 թվականը: 1863 թվականի ապստամբությունից մինչև 1989 թվականը տեղի էր ունեցել հոգևոր ոստակոխություն, ինչպես ներկայացված է Եզեկիել մարգարեի ութերորդ գլխի չորս պոդություններով:

Առաջին բարկության ավարտից մինչև վերջին բարկության ավարտը՝ 1844 թվականը, ընկած քառասունվեց տարիները, որոնց ընթացքում Քրիստոսը կանգնեցրել էր մի հոգևոր տաճար, որի մեջ Նա հանկարծակի մտավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, զուգահեռվում են վախճանի ժամանակին՝ 1989 թվականից մինչև շուտով գալու կիրակնօրյա օրերը, երբ Քրիստոսը դարձյալ կանգնեցնում է մի հոգևոր տաճար, որի մոտ Նա հանկարծակի պիտի գա Հայտնություն տասնմեկի մեծ երկրաշարժի ժամին:

Երբ 1844 թվականին երրորդ հրեշտակը հասավ, ուխտի Պատգամաբերը հանկարծ հայտնվեց՝ Ղևիի որդիներին մաքրելու համար, սակայն 1863 թվականին այդ անհավատարիմ ղևտացիները մերժեցին Եդիայի միջոցով տրված Մովսեսի պատգամը և դարձան՝ թափառելու անապատում: Այդ փորձության ընթացքի մեջ «շինարարները» ի վերջո պիտի մերժեին «յոթ ժամանակների» «անկյունաքարը», և ապա անցում կատարեին Ֆիլադելֆիայի շարժումից դեպի Լաոդիկիայի եկեղեցի: Վերջին օրերին, երբ ուխտի Պատգամաբերը հանկարծ կգա Իր տաճարը՝ շուտով եկող կիրակնօրյա օրերի ժամանակ, Նա կօգտագործի հավատարիմ ղևտացիներին՝ կանչելու Իր մյուս հոտը: Վերջին օրերի հավատարիմները Լաոդիկիայի «եկեղեցուց» պիտի անցում կատարած լինեն դեպի Ֆիլադելֆիայի «շարժումը»:

Առաջին հրեշտակի շարժումն իր ձևակերպված պատգամը հրապարակեց Թագավոր Ջեյմսի Աստվածաշնչի հրատարակումից երկու հարյուր քսան տարի անց, իսկ երրորդ

հրեշտակի շարժումն իր ձևակերպված պատգամը հրապարակեց Անկախության հռչակագրի հրատարակումից երկու հարյուր քսան տարի անց: Երկու շարժումների ձևակերպված պատգամն էլ զորացվեց իսլամի մասին մի մարգարեության կատարմամբ, որը նշանավորվեց մի հրեշտակի իջնելով: Հրեշտակի գալուստը նույնացրեց Ամբակումի երկրորդ գլխի «վիճաբանության» սկիզբը և հանգեցրեց Ամբակումի տախտակների հրապարակմանը:

Ամբողջագործված պատգամը, որ ներկայացված էր Ամբակումի տախտակներով, հանգեցրեց մի հիասթափության, որը ներմուծեց դադարի մի ժամանակ, որն իր հերթին բերեց Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամին, և որը ավարտվեց Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի կատարմամբ: Երկու շարժումների միջև գոյություն ունեցող զուգահեռները վճռական ապացույց են նրանց համար, ովքեր ընտրում են տեսնել, որ միլլերական պատմության բոլոր տարրերը կապված են հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության հետ և կրկնվում են դրանում: Վերջին անձրևի ժամանակահատվածը նախապատկերավորված է միլլերական շարժման մեջ, և այն կատարվում է «Future for America» շարժման մեջ: Ներշնչանքը կրկին ու կրկին տեղեկացնում է լսել կամեցողներին, որ միայն նրանք, ովքեր ճանաչում են վերջին անձրևը, կընդունեն այն:

Վերջին անձրևի ժամանակաշրջանը, շարժումը և պատգամը բոլորը ներկայացված են միլլերիտների պատմության մեջ, իսկ «ճանաչել» բառը նշանակում է տեսնել մի բան, որ նախկինում արդեն տեսել ես: Վերջին անձրևի ժամանակաշրջանը, շարժումը և պատգամը տեսնելու միակ եղանակն այն է, որ ճանաչես, թե այն պատկերված է եղել միլլերիտների պատմության մեջ: Այն պատկերված է եղել նաև մյուս սուրբ բարենորոգչական շարժումներում: Միլլերիտական շարժումը սկզբնական շարժում էր, որը ներկայացնում է եզրափակիչ շարժումը, և ուստի ունի շատ ավելի անմիջական հղումներ, քան ավելի վաղ բարենորոգչական շարժումները: Այն նաև կրում է Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը, Ով միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է այդ բանի սկզբով:

Միլլերական շարժման մեջ հաստատվեց հիմքը, և կենտրոնական սյունը Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարներն էին: Ես գիտեմ, որ Քույր Ուայթը տասնչորսերորդ համարը նույնացնում է որպես կենտրոնական սյուն և հիմք, սակայն իրականությունն այն է, որ տասնչորսերորդ համարը պատասխան է տասներեքերորդ համարի հարցին: Պատասխանը դատարկ է՝ առանց այն հարցը հասկանալու, որը առաջ է բերում այդ պատասխանը: Տասներեքերորդ համարը մատնանշում է ոտնակոխ լինելու տեսիլքը, որը կատարվում է երկու ամայացնող գործությունների միջոցով, իսկ տասնչորսերորդ համարը Քրիստոսի՝ տաճարն ու զորքը վերականգնելու տեսիլքն է, որոնք ոտնակոխ էին արվել: Երկու տեսիլքներն ուղղակիորեն կապված են համատեքստով, քերականությամբ և Պալմոնիով՝ Սքանչելի Թվիչով:

Ուիլյամ Միլլերը գործածվեց հիմնարար ճշմարտությունները նույնացնելու համար, որոնք Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարներն են: Նրա հայտնաբերած առաջին գոհարը «յոթ ժամանակներն» էին, որոնք ներկայացնում են տասներեքերորդ համարի ոտնակոխ լինելը, իսկ այն շրջանակը, որի վրա նա

կառուցեց իր ամբողջ մարգարեական կառուցվածքը, տասներեքերորդ համարում ներկայացված «երկու ավերիչ զորությունների» մոտիվն էր: Միլլերը ճիշտ կերպով նույնացրեց, որ տասներեքերորդ համարի «ամենօրյա» պոծությունը հեթանոսությունն էր, իսկ ավերող զորության հանցանքը՝ պապականությունը: Այս իմաստով Միլլերի կառուցվածքի բուն «հիմքը», ինչպես նաև հիմքի ու կենտրոնական սյան «հիմքը», այն ըմբռնումն էր, որ ութերորդ գլխում «ամենօրյան» ներկայացնում էր հեթանոսությունը: Միլլերական պատմությունից բխած գիտության աճի հիմքն այն էր, որ Դանիելի ութերորդ գլխի «ամենօրյան» հեթանոսությունն էր, և ներշնչանքը զգուշորեն նշել է, որ «նրանք, ովքեր դատաստանի ժամի աղաղակը տվեցին, ամենօրյայի վերաբերյալ ճիշտ տեսակետն ունեին»:

1989 թվականին՝ վերջի ժամանակում որպես «գիտության աճ» ներկայացված լույսի հիմքը նաև «ամենօրյա»-ն է: Սա պարզապես մեկ այլ աստվածային զուգահեռ է: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում ներկայացված գիտության աճը ճանաչելու համար անհրաժեշտ է կիրառել էլեն Ուայթի գրվածքները: Իր գրվածքներում նա նույնացնում է, որ Դանիել 11-ի երեսունմեկերորդ համարի պատմությունը պետք է կրկնվի Դանիել 11-ի վերջին համարներում: Առանց այդ ներշնչյալ հուշման, երեսունմեկերորդ համարի զուգահեռ պատմությունը քառասուն և քառասունմեկ համարների հետ հասկանալի շատ ավելի դժվար խնդիր կլիներ:

Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ն ներկայացնում է հեթանոսությունը և Միլլերականների համար հիմքի հիմքն է, իսկ նաև հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման պատգամի հիմքն է: Այն նաև այն ճշմարտությունն է, որը դիտավորյալ վերածվեց մոլորության մի «ստով», որ ներմուծվեց Լատդիկեական ադվենտիզմի երրորդ սերնդի մեջ, որը նախապատկերված էր Եզեկիելի ութերորդ գլխում «կանայք Տամնուզի համար լաց էին լինում» երրորդ պոծությամբ, և այն փոխզիջմամբ, որը ներկայացված է Պերգամոսի երրորդ եկեղեցու կողմից:

«Ամենօրյա»-ի դերը՝ որպես վերջին անձրևի ժամանակի խնդիր, առաջնորդող աստվածային ուղղորդումը բացարձակապես ապշեցուցիչ է և մարդկային կառուցման հնարավորությունից վեր: Լատդիկյան ադվենտիզմի չորրորդ սերունդը ներկայացվում է որպես արևին երկրպագությամբ խոնարհվող, այդպիսով՝ ներկայացնելով գազանի դրոշմի ընդունումը: Քույր Ուայթը նշում է, որ այդ դրոշմը ստանալը նշանակում է գալ նույն մտքին, ինչ գազանը, և որ նրանք, ովքեր շփոթության մեջ են ընկնում նեոի նշանակության վերաբերյալ, վերջիվերջո կհայտնվեն մեղքի մարդու կողմում: Այս ամենը ներկայացված է Եզեկիելի ութերորդ գլխում՝ Երուսաղեմի ծերերի միջոցով:

Երրորդ և չորրորդ սերնդի մեջ Աստված դատում է Իրեն ատողներին, և այդ դատաստանն իրագործվում է այն ժամանակ, երբ մյուս դասը ստանում է Աստծո հավանության կնիքը: Սուրբ Գրքի հենց այն հատվածը, որը Ուիլյամ Միլլերին տվեց այն լույսը, որ անհրաժեշտ էր հասկանալու համար, թե Դանիելի գրքում «ամենօրյան» ներկայացված է որպես հեթանոսական Հռոմը, ամենաուղղակիորեն նույնականացնում է մեղքի մարդուն, որին Եզեկիելի ութերորդ գլխում երկրպագում են ծեր մարդիկ: Այդ գլուխը նույնականացնում է երկրորդ ամայացնող զորության պապին՝ միաժամանակ

նույնականացնելով նաև առաջին ամայացնող գործության հեթանոսությունը: Իսկ այն ճշմարտությունը, որը տվյալ հատվածի նյութն է, վերաբերում է հեթանոսական Հռոմի դերին, որը Բ Թեսաղոնիկեցիների մեջ այն գործությունն է, որ զսպում է պապականությանը գահ Բարձրանալուց մինչև 538 թվականը:

«Ամենօրյա»-ն, որը Միլլերի հիմնաքարային ճշմարտությունն էր և որը նրան հնարավորություն տվեց մարգարեության մի շրջանակ կազմել՝ հիմնված երկու ամայացնող գործությունների վրա, որոնք կոխկրտում են սրբաբանը և գործը, այն ճշմարտությունն է, որը Պողոսը նույնացնում է որպես այն ճշմարտությունը, որ մերժվում է, և որը վերջին օրերում գորավոր մոլորություն է բերում նրանց վրա, ովքեր չեն սիրում հենց այդ ճշմարտությունը: Ջուզահեռ պատմությունների հետ համահունչ՝ նույն այդ ճշմարտությունը, այսինքն՝ հիմնաքարային ճշմարտությունը, հնարավորություն տվեց «Future for America»-ին վերջին օրերում վերջնական եռակի միության վերաբերյալ մարգարեության մի շրջանակ կազմել:

Ոչ միայն այդքանը, այլև այն հիմնաքար ճշմարտությունը, որը երկու զուգահեռ պատմությունների համար էլ հիմնաքար ճշմարտությունն է, վերաժվում է «ստի», որ դառնում է հիմնաքարային մոլորություն և Պողոսի հզոր պատրանքը՝ կեղծ վերջին անձրևի «խաղաղություն և ապահովություն» պատգամի կառուցվածքի համար, որ հռչակվում է այն մարդկանց կողմից, որոնք այլևս երբեք չեն բարձրացնի իրենց ձայները և չեն ցույց տա Աստծո ժողովրդին նրանց հանցանքները: «Մշտականը» ներկայացնում է թե՛ առաջին, թե՛ երրորդ հրեշտակի շարժման հիմքը, և երբ Լաոդիկիայի ապստամբները գլխիվայր շրջեցին դրա իմաստը՝ սատանայական խորհրդանիշը նույնացնելով որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ, այդ կեղծ խորհրդանիշը դարձավ կեղծ վերջին անձրևի կեղծ պատգամի հիմքը:

Մնացե՛ք ձեր տեղում ու զարմացե՛ք. գոչեցե՛ք ու աղաղակեցե՛ք. նրանք հարբած են, բայց ոչ գինուց. նրանք տատանվում են, բայց ոչ ոգելից խմիչքից: Որովհետև Տերը ձեզ վրա հեղել է խոր քնի հոգին և փակել է ձեր աչքերը. մարգարեները և ձեր իշխանները, տեսանողները, նա ծածկել է: Եվ ամենի տեսիլքը ձեզ համար դարձել է կնքված գրքի խոսքերի պես, որը տալիս են ուսյալ մեկին՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, աղաչում եմ քեզ». և նա ասում է. «Չեմ կարող, որովհետև կնքված է»: Եվ գիրքը տրվում է անուսում մեկին՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, աղաչում եմ քեզ». և նա ասում է. «Ես ուսյալ չեմ»: Այդ պատճառով Տերն ասաց. «Քանի որ այս ժողովուրդն ինձ մոտենում է իր բերանով և իր շուրթերով պատվում է ինձ, բայց իր սիրտը հեռացրել է ինձնից, և նրանց երկյուղն իմ հանդեպ մարդկանց պատվիրանով է ուսուցանված, ուստի ահա ես նորից զարմանալի գործ պիտի անեմ այս ժողովրդի մեջ, զարմանալի գործ և հրաշք. որովհետև նրանց իմաստունների իմաստությունը պիտի կորչի, և նրանց խոհեմների հասկացողությունը պիտի թաքցվի»: Վա յ նրանց, որ խորամանկությամբ ձգտում են իրենց խորհուրդը ծածկել Տիրոջից, և որոնց գործերը խավարի մեջ են, և ասում են. «Ո՛վ է մեզ տեսնում, և ո՛վ է մեզ ճանաչում»: Անշուշտ, ձեր իրերի շրջումն իբրև բրուտի կավ պիտի համարվի. միթե՞ գործը պիտի ասի իր ստեղծողին. «Նա ինձ չստեղծեց». կամ կազմվածը պիտի ասի իրեն կազմողին. «Նա հասկացողություն չունեմ»: Եսայիա 29:9–16:

Բոլոր մարգարեները խոսեցին վերջին օրերի մասին, և «ամենօրյա»-ի իմաստը գլխիվայր շուռ տալու համար բացահայտ կերպով սուտ խոսելը շատ մոտիկից ընդօրինակում է աններելի մեղքի սահմանումը: Մարդու համար մեկ ուրիշ մարդու՝ ընդմիշտ կորած լինելու մասին վճիռ արձակելը վեր է մարդկանց կարողությունից կամ բարոյական իրավունքից, սակայն այստեղ հենց դա չէ, որ մատնանշվում է:

Եսայիայի մեջ նրանք, ովքեր ամեն ինչ շուռ են տալիս, ինչը պարզապես մեկ այլ ձևակերպում է այն բանի, ինչ Եսայիան այլ տեղերում բնորոշում է որպես խավարը լույս կոչել կամ լույսը՝ խավար, ներկայացվում են որպես այն ծերերը, որոնք իշխում են Երուսաղեմի վրա, մինչ ներկայացվում է նրանց վերջնական դատաստանը:

Վա՛յ նրանց, որ չարը բարի են կոչում, և բարին՝ չար, որ խավարը լույսի տեղ են դնում, և լույսը՝ խավարի, որ դառնը քաղցրի տեղ են դնում, և քաղցրը՝ դառնի: Վա՛յ նրանց, որ իրենց աչքերում իմաստուն են, և իրենց իսկ տեսքով՝ խոհեմ: Վա՛յ նրանց, որ գինի խմելու մեջ զորավոր են, և թունդ խմիչք խառնելու մեջ՝ ուժեղ մարդիկ, որոնք կաշառքի համար արդարացնում են ամբարին, և արդարից խլում նրա արդարությունը: Ուստի, ինչպես կրակը լափում է ծղոտը, և բոցը սպառում է հարդը, այնպես էլ նրանց արմատը նեխվածքի պես պիտի լինի, և նրանց ծաղիկը փոշու պես պիտի վեր բարձրանա, որովհետև նրանք մերժել են Զորությունների Տիրոջ օրենքը և արհամարհել Իսրայելի Սուրբի խոսքը: Դրա համար Տիրոջ բարկությունը բորբոքվել է Իր ժողովրդի դեմ, և Նա մեկնել է Իր ձեռքը նրանց վրա ու հարվածել նրանց. և լեռները դողացին, և նրանց դիակները պատառ-պատառ եղան փողոցների մեջտեղում: Այս ամենով հանդերձ Նրա բարկությունը չի շեղվել, այլ Նրա ձեռքը դեռևս մեկնված է: Եվ Նա հեռվից դրոշ պիտի բարձրացնի ազգերի համար, և երկրի ծայրից սուլոց պիտի տա նրանց. և ահա, նրանք շտապով, արագ պիտի գան: Եսայիա 5:20–26.

Աստծո դրոշը (մեկ հարյուր քառասունչորս հազարը) բարձրացվում է որպես դրոշ մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ «Տիրոջ բարկությունը բորբոքվում է իր ժողովրդի դեմ», և Նա «նրանց վրա է մեկնում իր ձեռքը», և «զարկում է նրանց», և «նրանց դիակները պիտի պատառոտվեն փողոցների մեջտեղում»: Փողոցների մեջտեղը Երուսաղեմի փողոցներն են, երբ Եզեկիելի իններորդ գլխի կործանող հրեշտակներին հրամայվում է դուրս գնալ «և զարկել. ձեր աչքը թող չխնայի, և մի՛ գթացեք. բոլորովին սպանեցե՛ք ծեր ու երիտասարդ, և աղջիկներ, և փոքր երեխաներ, և կանայք, բայց մի՛ մոտեցեք որևէ մարդու, որի վրա նշանն է. և սկսե՛ք իմ սրբարանից: Եվ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որոնք տան առջև էին»: Եզեկիելի «ծերերը», որոնց մասին Քույր Ուայթը ասում է, թե նրանք պետք է լինեին ժողովրդի պահապանները, Եսայիայի «Եփրեմի հարբեցողներն» են, որոնք քսանութերորդ և քսանիններորդ գլուխներում «ամեն ինչ գլխիվայր են շրջում»:

Հինգերորդ գլխում նրանք են, որոնք «գինի խմելու մեջ հզոր են, և ոգելից ըմպելիք խառնելու մեջ զորավոր մարդիկ են. որոնք վարձքի համար ամբարշտին արդարացնում են»: Questions on Doctrine գրքի հրատարակմամբ հին մարդիկ խմեցին ուրացող բողոքականության գավաթից և ներկայացրին արդարացման այն կեղծ ավետարանը,

որը պնդում է, թե մարդիկ չեն կարող սրբացվել, թե Քրիստոսը մեր Փոխարինողն է, բայց ոչ մեր Օրինակը: Այդպես վարվելով՝ զիրքն արդարացրեց ամբարշտին՝ որպես վարձք ընդունվելու ուրացող բողոքականության ընկած եկեղեցիների մեջ: Այս հատվածը նշում է նրանց վերջնական դատաստանը, և այդ դատաստանի պատճառը այն է, որ նրանք «արհամարհեցին Իսրայելի Սուրբի խոսքը»: Նրանք դա արեցին՝ մերժելով «մշտականի» ըմբռնումը, որը ներկայացվել էր նրանց կողմից, ովքեր տվել էին դատաստանի ժամի աղաղակը, և խմելով ուրացող բողոքականության գավաթից:

Այդ հատվածում նրանք քաղցրը դարձնում են դառը, և դառը՝ քաղցր: Այն պատգամը, որ Հրեշտակի ձեռքում է, երբ Նա իջնում է, քաղցր է, սակայն պատգամի եզրակացությունը դառն է: Նրանք պնդում են, թե ճշմարիտ վերջին անձրևի պատգամը, որ սկսվում է, երբ Հրեշտակը իջնում է, դառն է, իսկ եզրակացության պահին նույնացնում են մի քաղցր կեղծ խաղաղության և ապահովության պատգամ, որովհետև չեն կարող զսպել իրենց՝ ամեն ինչ գլխիվայր շրջելուց:

Այն հատվածը, որտեղ այս մեղքը ներկայացված է, գտնվում է նրանց ընդհանուր փորձաշրջանային ժամանակի ավարտին: Հետևաբար, տեղին է տեսնել, որ հեթանոսության սատանայական գործը Քրիստոսի գործի հետ նույնացնելուն ուղղված նրանց գործողությունները մարգարեական զուգահեռ են աններելի մեղքին, այսինքն՝ Սուրբ Հոգու գործը Սատանայի գործի հետ նույնացնելուն: «Սուտը» աղվենտիզմի երրորդ սերնդի մեջ դնելը հիմք տվեց նրանց կեղծ վերջին անձրևի լուրի հիմնարար տրամաբանությանը և, ի վերջո, նրանց վրա բերում է գորեղ մոլորություն: Հենց այն հատվածը, որտեղ Միլլերը հասկացավ «ամենօրյա»-ի ճիշտ նշանակությունը, այն հատվածն է, որտեղ նրանք պատկերվում են որպես կործանված:

Թող ոչ ոք ձեզ որևէ կերպ չխաբի, որովհետև այդ օրը չի գա, եթե նախ չգա ուրացությունը, և չհայտնվի մեղքի մարդը՝ կորստյան որդին, որ հակառակվում է և իրեն բարձրացնում է ամեն բանի վրա, որ Աստված է կոչվում կամ պաշտվում, այնպես որ նա, իբրև Աստված, նստում է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքը Աստված է: Չե՞ք հիշում, որ երբ դեռ ձեզ հետ էի, ասում էի ձեզ այս բաները: Եվ այժմ գիտեք, թե ինչն է նրան արգելակում, որպեսզի նա հայտնվի իր ժամանակին: Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն ներգործում է. միայն թե նա, ով այժմ արգելակում է, պիտի արգելի, մինչև որ ճանապարհից վերացվի: Եվ այն ժամանակ կհայտնվի Անօրենը, որին Տերը պիտի սպառի Իր բերանի շնչով և պիտի ոչնչացնի՝ Իր գալստյան փառքով. նա, որի գալուստը Սատանայի ներգործության համեմատ է ամեն գորությամբ, նշաններով և սուտ հրաշքներով, և անիրավության ամեն խաբեությամբ նրանց մեջ, որ կորչում են, որովհետև նրանք չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն: Եվ այս պատճառով Աստված նրանց պիտի ուղարկի մոլորության գործություն, որպեսզի հավատան ստին, որպեսզի դատապարտվեն բոլորը, որ չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճություն գտան անիրավության մեջ: 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:3–12:

Մարգարեները վերջին օրերի մասին խոսում են առավել, քան որևէ այլ նախորդ սուրբ պատմության մասին, և սա ճշմարիտ է նաև այս հատվածի համար: Միլլերի գիտելիքի

աճի հիմքը նաև 1989 թվականին հասած գիտելիքի աճի հիմքն է, որովհետև «ամենօրյա»-ի հետ կապված մարգարեական պատմության ճիշտ ըմբռնումը նկարագրում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ և քառասունմեկերորդ համարների պատմությունը: Սա նշանակում է, որ եթե մարգարեության ուսանողը չի հասկանում հեթանոսության դերը և դրա մարգարեական հարաբերությունը պապական Հռոմի հետ, ապա այդ ուսանողը չի կարողանա ճանաչել, որ նախ՝ պապության վերելքը զսպելու գործը, ապա՝ պապությանը երկրի գահին նստեցնելու գործը կատարվել է հեթանոսության միջոցով, և որ այդ գործը նախատիպում է Հայտնություն տասներեքի երկրի գագանի դերը, որը սկզբում զսպում է պապությանը, բայց հետո փոխվում է և այն նստեցնում է երկրի գահին: Հայտնություն տասներեքի երկրի գագանի դերը ներկայացված է որպես Ամերիկայի ապագան:

Մեր հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք մեր քննությունը Հիդդեկել գետի լույսի կնիքի բացման վերաբերյալ:

«Նա, ով տեսնում է արտաքինի տակ, ով կարդում է բոլոր մարդկանց սրտերը, մեծ լույս ունեցածների մասին ասում է. «Նրանք չեն տառապում և չեն ապշում իրենց բարոյական և հոգևոր վիճակի պատճառով»: Այո՛, նրանք ընտրել են իրենց իսկ ճանապարհները, և նրանց հոգին հաճույք է ստանում իրենց զարշելիություններից: «Ես էլ պիտի ընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց վրա պիտի բերեմ այն, ինչից նրանք վախենում են, որովհետև երբ Ես կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ Ես խոսեցի, նրանք չլսեցին, այլ չարություն գործեցին Իմ աչքերի առաջ և ընտրեցին այն, ինչից Ես հաճույք չունեի»: «Աստված նրանց վրա պիտի ուղարկի զորեղ մոլորություն, որպեսզի սուտին հավատան», որովհետև նրանք չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն, «այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ»: Եսայիա 66:3, 4; 2 Թեսալոնիկեցիներին 2:11, 10, 12:

«Երկնային Վարդապետը հարցրեց. “Ի՞նչ ավելի զորեղ մոլորություն կարող է խաբել միտքը, քան այն ձևացումը, թե դուք կառուցում եք ճիշտ հիմքի վրա, և թե Աստված ընդունում է ձեր գործերը, մինչդեռ իրականում շատ բաներ անում եք աշխարհային քաղաքականության համաձայն և մեղանշում եք Եհովայի դեմ: Ո՛վ, դա մեծ խաբեություն է, հրապուրիչ մոլորություն, որ տիրում է մտքերին, երբ մարդիկ, որ մի ժամանակ ճանաչել են ճշմարտությունը, աստվածապաշտության ձևը շփոթում են դրա հոգու և զորության հետ, երբ ենթադրում են, թե հարուստ են, բարիքներով հարստացած, և ոչնչի կարիք չունեն, մինչդեռ իրականում ամեն ինչի կարիքն ունեն”»:

«Աստված չի փոխվել Իր այն հավատարիմ ծառաների հանդեպ, որոնք իրենց հանդերձները անբիծ են պահում: Բայց շատերը աղաղակում են. «Խաղաղություն և ապահովություն», մինչդեռ հանկարծակի կործանում է գալիս նրանց վրա: Եթե չլինի հիմնավոր ապաշխարություն, եթե մարդիկ խոստովանությամբ չխոնարհեցնեն իրենց սրտերը և չընդունեն ճշմարտությունն այնպես, ինչպես այն Հիսուսում է, նրանք երբեք երկինք չեն մտնի: Երբ մաքրագործումը տեղի ունենա մեր շարքերում, մենք այլևս հանգիստ չենք հանգչի՝ պարծենալով, թե հարուստ ենք, հարստացած բարիքներով, և ոչնչի կարիք չունենք»:

«Ո՞վ կարող է ճշմարտապես ասել. «Մեր ոսկին կրակով փորձված է, մեր զգեստները աշխարհից անարատ են»: Ես տեսա, թե ինչպես մեր Վարդապետը մատնացույց էր անում այսպես կոչված արդարության զգեստները: Դրանք մերկացնելով՝ Նա բացահայտեց տակի պղծությունը: Ապա Նա ասաց ինձ. «Չե՞ս տեսնում, թե ինչպես նրանք կեղծավոր ձևով ծածկել են իրենց պղծությունն ու բնավորության փտությունը: «Ինչպե՞ս հավատարիմ քաղաքը պոռնիկ դարձավ»: Իմ Հոր տունը դարձել է առևտրի տուն, մի վայր, որտեղից աստվածային ներկայությունն ու փառքը հեռացել են: Ահա թե ինչու տկարություն կա, և զորությունը պակասում է:»
Testimonies, volume 8, 249, 250.